

PE STADIOANE ȘI ÎN SĂLI – UN CLIMAT SĂNĂTOS, DE MUNCĂ, ORDINE, DISCIPLINĂ ȘI FAIR-PLAY!

Sportul, se știe, nu este numai un mijloc eficient de educare a trupului, ci deopotrivă un valoros factor de formare a tineretului în spiritul normelor etice generale care operează în societatea noastră socialistă. Arena sportivă constituie un cadru prielnic pentru cultivarea unor înalte trăsături morale, în rîndul tinerilor, pentru dezvoltarea personalității lor, a spiritului de muncă, de dreptate, de atașament față de colectiv, a dragostei față de culorile cluburilor pe care le reprezintă și de țară, a cutezanței și inițiativei, a responsabilității și dăruirii, a cinstei și demnității.

Pregătirea fizică și tehnică la parametri calitativ superiori a sportivilor de performanță, rezultatele obținute de aceștia în marile confruntări interne și internaționale sînt puternic influențate de calitatea procesului educativ care se desfășoară în cadrul unităților sportive. Creșterea performanțelor sportivilor noștri în multe discipline se explică în mare măsură prin calitatea muncii educative desfășurată de tehnicienii și activiștii mișcării noastre sportive. Nu însă pretutindeni, după cum rezultă și din faptele aduse în discuție în pagina de față, preocuparea pentru munca educativă se situează la nivelul cerințelor. Și, firește, consecințele se văd atît în rezultate, cît și în atitudinile, mentalitatea și concepția celor ce apar în arenele sportive.

„ȚAPI ISPĂȘITORI" LA EȘECURI!

Obținerea victoriei într-o confruntare sportivă depinde, fără îndoială, de o mulțime de factori între care, în primul rînd, pregătirea la nivel superior, forma atinsă în momentul dat, starea psihică, ca și știința de a da o replică superioară adversarului. Desigur, în context intervin și factori externi : galerii, condiții de desfășurare a concursului, arbitraje, a căror influență nu poate fi neglijată.

Dar, este de observat că în ultima vreme se face tot mai vizibilă tendința unor antrenori de a reproșa arbitrilor înfrîngerea echipelor pe care le pregătesc și le conduc. Starea lor de nervozitate, vociferările, protestele la orice decizii ale arbitrilor devin și mai dăunătoare, ele transmițîndu-se cu o rapiditate uimitoare și sportivilor. Și ca o reacție în lanț, aceștia adoptă și ei „tactica" învinuirii conducătorilor jocurilor pentru greșelile lor flagrante. Un antrenor de un profesionalism recunoscut, **Emil Tilici**, de la echipa de handbal C.S.Ș. Viitorul Cluj-Napoca, este fericit (și este firesc să fie așa) cînd încheie un meci cu o victorie. Dar absolut de fiecare dată — și aceasta se poate constata din rapoartele existente la F.R.H. — protestează cînd echipa sa nu cîștigă, spunînd invariabil : **„m-au furat arbitrii !"**. Este și motivul pentru care comisia de disciplină a federației de specialitate a dictat cîteva etape de suspendare împotriva acestui antrenor, repetăm un foarte bun tehnician. Cu puține excepții, aproape toți antrenorii echipelor divizionare „A" de baschet masculin manifestă aceeași eronată optică, fiind și mai regretabil faptul că tehnicieni reputați ai unor echipe fruntașe nu-și văd propriile greșeli — care sînt omenești și pentru care nimeni nu le-ar... tăia capul, și nici pe ale elevilor lor — ci numai pe acelea, foarte adesea imaginare, ale arbitrilor ! La rîndul lor, majoritatea antrenorilor de volei încasează la fiecare meci cartonașe galbene sau roșii, ba chiar pe ambele (excluderea de pe bancă), datorită frecventelor lor proteste la deciziile arbitrilor.

Într-un sport bărbătesc, dar loial, cum este rugby-ul, s-ar presupune ca și antrenorii să aibă o comportare de total fair-play. Lumea sportului cu balonul oval îl știe prea bine pe **Titi Ionescu** de la Politehnica Timișoara, tehnician reputat, cu mare pasiune și dorință de a fi la curent cu tot ceea ce este nou în rugby-ul mondial. Aceste calități îi sînt însă umbrite de prea marea „exigență" față de cavalerii fluierului. Cînd Politehnica pierde un meci, Titi Ionescu îi suspectează uneori pe arbitri, iar în ultimul timp îi recuză pe acest motiv.

Sînt însă multe exemple de educatori a căror atitudine se situează la celălalt pol, judecînd obiectiv și văzînd la fel de bine deficiențele propriilor elevi, și care nu fac din arbitri „țapi ispășitori" la eșecuri. **Eugen Bartha**, antrenorul echipei feminine de handbal Știința Bacău, este un bun exemplu. Cînd elevele sale greșesc, le cheamă la bancă și le sfătuiește cu calm. Am asistat la multe situații cînd Știința Bacău — pe punctul de a pierde un meci — a refăcut handicapul și a cîștigat grație intervenției de adevărat educator, calmului și bunelor sfaturi tactice date de Eugen Bartha. Iar cînd campioana țării pierde un meci, Eugen Bartha este primul care le felicită pe învingătoare, strîngînd sincer și mîna arbitrilor. Așa procedează și antrenorul emerit **Constantin Popescu** de la Chimistul Rm. Vîlcea, ca și antrenorii de rugby ing. **Nicolae Urcche** și **Bebe Boboc** de la divizionarele „A" Sportul studențesc și, respectiv, C.S.M. Sibiu, sau cei de volei **G. Bartha, C. Chițigoi, W. Schreiber** și **V. Moșescu.**

Se înțelege că cei care au de cîștigat sînt antrenorii (și echipele lor) care știu să fie lucizi, obiectivi, nepătimași la adresa arbitrilor, judecînd înfrîngerea prin prisma evoluției nesatisfăcătoare, și adoptînd ulterior măsuri de redresare. Ceilalți, înveterații în a-i acuza pe arbitri, și numai pe arbitri, de insuccesele echipelor lor, nu pot descifra cu ușurință adevăratele cauze ale eșecurilor spre a le elimina.

Ion GAVRILESCU

PERFORMANȚE PE CĂI LĂTURALNICE ?

În automobilism, ca și în toate celelalte sporturi, guvernează legile cinstei și corectitudinii, ale fair-play-ului. Concurenții se ajută între ei la pregătirea motoarelor, dar apoi se întrec în mod sportiv, folosind metodele permise de regulament în confruntarea lor de pe pistele de viteză sau în raliuri. Ceea ce este foarte bine și... de laudă. Nu-i mai puțin adevărat însă că, pe alocuri, mai apar și excepții. Mașina în care erau două concurente se răstoarnă într-un șanț, noaptea, și patru mașini (cu 8 „cavaleri" în ele) nu opresc pentru a ajuta, de teamă să nu piardă minute... Un echipaj, profitînd de faptul că întrecerea se desfășura pe teritoriul județului său, a valorificat „avantajul terenului propriu", înșelînd, adică „tăind" pe drumeaguri numai de el cunoscute.

„Foarte important este însă — ne spunea **Petre Șurloiu**, șeful comisiei tehnice a Federației Române de Automobilism și Karting — ca sportivii, **pregătind mașinile, să nu depășească limitele regulamentare admise. În cadrul fiecărei clase sau grupe de concurs este permis un anumit număr de transformări — bine cunoscute de către toți concurenții. Ei bine, unii dintre ei, pricepuți în mecanică, fac și transformări nepermise, ascunse, care măresc forța motorului și, implicit, sporesc șansele lor de cîștig, de victorie nedreaptă. Ceea ce este foarte grav. Muncești săptămîni în șir la pregătirea motorului și mașinii, investești pasiune și timp, dar pînă la urmă te vezi depășit de adversari incorecți !"**

Este motivul pentru care federația de specialitate a hotărît să aplice în acest an o prevedere a F.I.A. și anume : **la orice competiție se vor verifica, prin sondaj, 1—3 mașini, pentru a se vedea dacă ele sînt conforme cu limitele prevăzute în regulamente.** Chiar de la prima cursă a anului : „Raliul Zăpezii".

...La aflarea veștii, înaintea startului numitei curse, cei cu „musca pe căciulă" au început să „ia măsuri". Unii (au fost cîțiva) au cerut amînarea programării la revizia tehnică pentru a putea să... anuleze ceea ce făcuseră nepermis ; un alergător cu experiență s-a „reînscris" la altă grupă, mai puternică, decît cea la care se înscrisese inițial „contînd" pe păcălirea celorlalți ; ba, doi dintre concurenți : Cordan și Balea (Brașov) au fost excluși la sfîrșitul cursei pentru ceea ce făcuseră. Aveau orificiile de la galeriile de aspirație și evacuare nepermis mărite...

De unde — acum, după primul concurs al anului — se poate trage concluzia că în automobilism toți concurenții ar trebui să folosească mereu și acel combustibil numit... CINSTE !

Modesto FERRARINI

Pornind de la un răspuns la critică

MENTALITĂȚI ȘI ATITUDINI CARE AU BARAT... „PROGRESUL"

De cîțiva ani buni clubul bucureștean din „parcul cu platani" a deprins, în contrast cu numele său, mersul racului la multe dintre disciplinele sportive pe care le are. Spre mîhnirea atîtor înfocați suporteri ai „bancarilor", care nu demult avuseseră întemeiate motive de mîndrie cu sportivii și rezultatele clubului.

Cum se explică aceste regrese, mai mari sau mai mici, pe aproape toate fronturile ? Explicațiile ni le-a oferit noua conducere a clubului, într-un material de răspuns la o critică făcută de ziarul nostru echipei feminine de tenis de masă, care a bătut drumul pînă la Rm. Vîlcea, pentru turneul final, dar a absentat de la competiție ! Acest fapt de-a dreptul șocant nu putea fi detașat de o anumită deteriorare a climatului de muncă și disciplină în secția respectivă. Și nu numai în aceasta. Analiza făcută în acest caz — care a dus la sancționarea antrenorului **Emil Iacobi** cu retrogradarea pe 3 luni și cu imputarea cheltuielilor deplasării și sejurului la Rm. Vîlcea — confirmă starea de lucruri : **„ca urmare a lipsei totale de interes în urmărirea comportării sportivilor în competiții, a unor repetate abateri săvîrșite în procesul de pregătire".**

Extinzînd explicațiile, actuala conducere a clubului ne prezintă în materialul de răspuns concluziile „inventarierii" activității de performanță, efectuată la numirea ei, subliniind mai întîi că Progresul dispune de „o bună bază materială". De ce nu a mers treaba ? Pentru că această bază a fost „insuficient valorificată și, mai ales, defectuos întreținută și exploatată" (fapt pentru care a fost destituit din funcție șeful de complex C. Burcă), **pentru că antrenorii au depus o muncă de slabă calitate, n-au fost preocupați de o selecție corespunzătoare, la majoritatea disciplinelor sportivii cu care se lucra dovedind posibilități reduse** (drept pentru care s-a propus restructurarea a 12 posturi de tehnicieni ; deocamdată, antrenorului de sărituri în apă, Fl. Firulescu, i s-a desfăcut contractul de muncă, celui de tenis, D. Teodoriu, i s-a atras atenția să-și caute un alt loc de muncă...), dar, mai ales, **pentru că a existat o atmosferă de mulțumire cu mediocritatea, facilitată de lipsa de control și exigență a vechii conduceri.**

De fapt, rezultatele mediocre (în ciuda unor condiții bune de pregătire) sînt consecința firească a unui climat de muncă și disciplină deteriorat, marcat de derobări de la efort, de nepăsare, de lipsă de profesionalitate și de dăruire pentru culorile clubului. Faptul că 12 tehnicieni — care ar fi trebuit să se dovedească exemple de muncă, competență și devotament, în același timp exigenți și buni educatori ai sportivilor — nu-și fac ca lumea datoria de ani și ani este cel mai convingător argument. Apreciind promptitudinea cu care conducerea de-acum a clubului ne-a răspuns la critică și, totodată, exigența sa față de aspectele educative, care își pun în principal amprenta pe calitatea pregătirii sportive, pe performanțe, înțelegem că măsurile preconizate vor avea darul să aducă mai mult soare pe aleile „parcului cu platani".

Aurelian BREBEANU

APLAUZE PENTRU ANTRENOR...

Duminică echipa de fotbal Sportul studențesc a susținut un meci important pentru cursa sa de a ajunge în cupele europene. Un joc greu, la Slatina, cu F. C. Olt. A existat în acest meci un moment care a definit cum nu se poate mai bine etica antrenorului.

Era min. 64. Gazdele deschiseseră scorul de șase minute. Replica fotbaliștilor de la Sportul studențesc trebuia să vină. A venit însă un fault, o intrare tare a lui Coraș, în urma căreia un jucător al gazdelor, Eftimie, a părăsit terenul de joc. În acel moment, antrenorul echipei bucureștene, Constantin Ardeleanu, *s-a dus spre marginea terenului. I-a spus lui* Marcel Coraș *că va fi schimbat. Și a intrat în joc un copilandru, un jucător fără nume, Mărginean, care nici pe departe nu se ridica la cota internaționalului Coraș. Profesorul Constantin Ardeleanu n-a ținut cont de nume, chiar dacă dorea nespus măcar un punct la Slatina. Pentru el ATITUDINEA conta. FAIR-PLAY-UL. Și, cu riscul de a nu avea un pion important în cursa egalării, s-a dovedit un adevărat educator, renunțînd la internaționalul Coraș într-un moment important pentru echipă. Pînă la urmă, Sportul studențesc a mai primit un gol, a pierdut meciul, se știe.* Dar Constantin Ardeleanu și, implicit, clubul bucureștean au cîștigat foarte mult în cîmpul etic. *Gestul antrenorului bucureștean, salutat de unii spectatori slătineni cu aplauze la scenă deschisă, vine și spune că în sport, dincolo de rezultate, rămîn Oamenii, comportarea lor, fair-play-ul.*

Mircea M. IONESCU

Un caz, o invitație la meditație

„CÎND L-AM LOVIT, NU ȘTIAM CĂ E TOVARĂȘUL HĂLMĂGEANU..."(? !)

Cazul pe care-l supunem astăzi atenției cititorilor noștri a fost pe rolul „tribunalului fotbalului", cum i se mai spune comisiei de disciplină a forului de specialitate ; caz petrecut cu mai puțin de o lună în urmă, în prima etapă a returului Diviziei „C" (la meciul Metalul Buzău — A.S.A. Mizil : 0—0) și soldat cu incidente grave. Pe scurt : un antrenor (**Mircea Toader**) a aprins scînteia scandalului, intrînd în teren pentru a cere conducătorului de joc un 11 m în finalul partidei, în favoarea Metalului. De aici, spirite încinse pe gazon și în tribune ; în drum spre cabine arbitrii sînt scuipați, bruscați, înjurați de unii dintre jucătorii localnici și indivizi turbulenți ; se produce și o altercație în care antrenorul oaspeților. Bujor Hălmăgeanu, este lovit cu pumnul de jucătorul Marin Ștefănescu. Normal, pe baza unui memoriu al echipei vizitatoare, a adnotărilor observatorului federal, ca și pe baza raportului arbitrului, toți cei implicați sînt audiați de comisia de disciplină. Care a fost însă poziția inculpaților ?

Citim din procesul verbal al acelei ședințe și aproape nu ne vine să credem. **Antrenorul Metalului, M.T. :** „Sînt unele adevăruri, dar, să știți, situația prezentată aici este cam umflată (? !). E drept că în ultimele șapte minute **m-am trezit în mod inconștient (sic !) în teren** (n.n. sublinierea ne aparține) cerînd un 11 m. Au fost mici admonestări la arbitri, o mică altercație..." (Ce imense carențe în educația acestui... antrenor). **Marin Ștefănescu,** jucătorul care l-a lovit pe Bujor Hălmăgeanu : „Recunosc, l-am lovit, dar n-am știut că dînsul e tovarășul Hălmăgeanu..." (ce impertinență de huligan, **ca și cum** persoanele cunoscute au „trecere" în fața lui M. Șt. !). **V. Caloianu,** căpitanul echipei Metalul : „Nici nu știu de ce am fost chemat aici (? ! ? !). Eu am plecat la cabine. Am auzit că B.H. a fost lovit" (Halal căpitan de echipă, care... nu vede, nu aude nimic!). În sfîrșit, din partea delegatului echipei buzoiene — **Pavel Popescu,** de la care se aștepta o analiză lucidă a faptelor, reținem o formulare cu iz de „acoperire": „Este o situație penibilă, însă sînt multe lucruri înflorite".

Atît de „înflorite" au fost faptele petrecute la Buzău, încît comisia de disciplină a dictat aspre pedepse **(o suspendare de doi ani jucătorului M. Ștefănescu ; 10 etape pentru alt jucător, Gh. Vasile ; antrenorul-huligan** (mai poate fi lăsat el pe bancă ?) **a fost trimis spre judecare la Colegiul central al antrenorilor ; echipei Metalul i s-a ridicat dreptul de joc pe teren propriu pe timp de patru etape ; organizatorii au fost amendați cu 2 000 lei ; căpitanului de echipă i s-a dat un avertisment).**

De ce am repus acest caz pe tapet ? Pentru că el ne arată cît se poate de limpede că... peștele de la cap se strică. **Cum să fie disciplinați unii dintre jucătorii Metalului, dacă însuși antrenorul lor, pedagogul lor** (dacă poate fi numit așa) **are nevoie de... educație ? Cum să fie disciplinați jucătorii, dacă delegatul echipei vine în fața Comisiei de disciplină a F.R.F. nu să roșească și să recunoască deschis că, acolo, la Metalul Buzău, sînt multe carențe de ordin disciplinar, ci — bate drumul pînă la București, cheltuind bani — pentru a afirma cu seninătate că „lucrurile sînt înflorite" ?**

Ciudată și păgubitoare optică, care — din păcate — așa cum ne spunea fostul internațional Dumitru Pepelea, secretarul comisiei de disciplină, - o întîlnești la mulți dintre antrenorii și conducătorii echipelor. Puțini, foarte puțini se dovedesc exigenți, autocritici și deciși să ia măsuri înainte ca „tribunalul fotbalului" să-și spună cuvîntul. Cei mai mulți încearcă să obțină clemență de la comisia amintită, micșorarea pe diferite motive și căi a sancțiunilor (fac recursuri la comisia de apel, uzează de relații și influențe etc.). Ceea ce înseamnă — adăugăm noi — o abandonare a multiplelor și marilor obligații ce le revin factorilor educaționali pe linia îmbunătățirii climatului disciplinar pe terenurile de joc din toate eșaloanele fotbalului nostru ; ceea ce înseamnă o adevărată minare a fotbalului.

...Un caz cu multiple implicații, o invitație la meditație.

Stelian TRANDAFIRESCU